

lig, velvillig Behandling. Det er ikke noget nyt, der indføres, men kun en Videreføelse af det, der navnlig for Esbjerg Havns Vedkommende er blevet accepteret, kun maa det selvfølgelig her være ikke alene Kommunerne, men ogsaa Staten, der skal have sin Part af Værdistigningsskatten.

Førmanden: Jeg giver herefter Ordet til den højtærede Justitsminister, for at han kan fremsætte det af ham anmeldte Lovforslag.

Justitsministeren (Bülow): Tre Gange tidligere har der været forelagt det høje Ting et Forslag til Lov om Indskrænkning i Adgangen til Omsætning af Præmieobligationer m. m. Det kunde derfor synes noget dristigt, naar der nu for fjerde Gang for det høje Ting indbringes et tilsvarende Forslag, men naar jeg gør det, er det, fordi der ved dette Forslag ikke er nogen som helst berettiget Interesse, der krænktes, og fordi der er et Savn, der maa afhjælpes ved denne Lov. Der er ligefrem her kommet et Hul ind i vor Lovgivning. Men jeg har ladet mig belære af Erfaringerne og taget Hensyn til de Indvendinger, der ere fremsatte fra det høje Tings Side ved de tidligere Behandlinger. Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) udtalte, da denne Sag var til Forhandling den 5. November 1909, at der i det Udvalg, der havde været nedsat om denne Sag tidligere, havde været en stærk Stemning for at udskyde alt, hvad der angaar Lotteri i §§ 3—7, og indskrænke Loven til alene at gælde Omsætning af Præmieobligationer. Denne Udtalelse har jeg taget til Følge, saaledes at det Forslag, jeg har den Ære at forelægge for Tinget, alene omhandler Indskrænkning i Salget af Præmieobligationer.

Den nuværende Lovgivning paa dette Omraade indeholdes i Bestemmelsen i Lotteriloven af 6. Marts 1869 § 4, hvorved det „forbydes her i Landet særskilt at afhænde eller udbyde til Salg Retten til for en enkelt eller enkelte Trækninger at deltage i Gevinstfordelingen efter udenlandske saakaldte Præmieobligationer eller i Klasse dermed staaende Obligationer“. Det er naturligt, at en saadan Bestemmelse findes i Lotteriloven, thi det er i Virkeligheden ikke andet end et rent Lotterispil i Præmieobligationer, selv om en saadan er et Aktiv og kan være endogsaa en meget udmærket Pengeanbringelse, idet Obligationen før eller senere bliver udtrukket og altsaa i ethvert Tilfælde vil

være sit Paalydende værd. Men naar man køber Retten til for en enkelt eller enkelte Trækninger at deltage i Gevinstfordelingen med denne Obligation, er man inde paa det rene Lotterispil, idet det er ganske usikkert, om Obligationen kommer ud i vedkommende Trækning eller først bliver udtrukken mange Aar senere. Derfor er det naturligt, at denne Bestemmelse findes i Lotteriloven. Den er senere bleven suppleret ved Loven af 10. April 1895, hvorved forbydes al Kolportage og Ombæring i den Hensigt at sælge eller udbyde til Salg udenlandske saakaldte Præmieobligationer eller andre dermed i Klasse staaende Obligationer. Denne Bestemmelse er sikkert naturligt, thi det Publikum, man finder ved at bære disse Obligationer om fra Hus til Hus, er et uvidende Publikum, som lokkes ved Agentens Udtalelser, og som slet ikke ved, hvad det indlader sig paa. — Kolportage er jo ogsaa forbudt ved anden Handel, og at det er særlig forbudt ved Præmieobligationer, er ganske naturligt. Dernæst findes der i andet Stykke af § 1 et Forbud mod her i Landet at sælge eller udbyde til Salg: Andele i fornævnte Obligationer. Denne Bestemmelse er sikkert ogsaa fuldstændig paa sin Plads. Loven af 10. April 1895 blev ganske omredigeret her i Landstinget, da den kom op fra Folketinget, og blev saa senere enstemmig vedtaget i Folketinget i den af Landstinget vedtagne Affattelse.

Det, der nu foreslaas, har et æret Medlem af dette Ting tidligere betegnet som en Kodifikation af de gældende Lovbestemmelser, og det er i og for sig ogsaa ganske rigtigt. Det er en Kodifikation med kun et Tillæg, nemlig det, at det er strafbart ikke alene, naar Kolportagen og Salget finde Sted her i Landet, men ogsaa, naar et Salg i Udlandet foranstaltes her fra Landet, naar det i det paagældende Land tillige er forbudt. Med andre Ord, det er en strafbar Handling her i Landet at kolligere for saadanne Obligationer og at sælge saadanne Obligationer, og naar det i det paagældende andet Land er forbudt at kolligere og sælge saadanne Obligationer, og et saadant Salg begunstiges eller foranlediges her fra Landet, belægges ogsaa den sidste Handling med Straf. Det er det Hul, der udfyldes ved det paagældende Forslag; i øvrigt ere Ordene ganske de samme, som findes i Lovene af 6. Marts 1869 og 10. April 1895. Som sagt, der er ikke nogen berettiget Interesse, der krænktes ved et saadant Lovforslag, men paa den anden Side er en